

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه- کابل
۰۷ جنوری ۲۰۲۱

یونس نگاه

چه رابطه‌ای بین شیرین‌کلامی و بدفکری است؟

احتمالاً متوجه این تناقض شده‌اید که خیلی از افراد خوش‌بین، قصه‌گو از نظر فکری کم‌توان‌اند (البته نه همه) و خیلی از آدم‌هایی که با بندش، کنده‌کننده، آهسته و گاه خسته‌کن صحبت می‌کنند ذهن هوشیارتر دارند. شاید آدم‌هایی که چندوچون کارشان را بیشتر می‌سنجند، عادت دارند که بی‌حساب گپ نزنند و در هنگام گپ زدن ذهن‌شان درگیر است، ولی شیرین‌کلامان کمتر فکر می‌کنند. متأسفانه آدم‌های کم‌فکر اما پرگوی شانس بیشتر موفقیت در اجتماع و سیاست دارند. اینان وکیل، رئیس، وزیر، رئیس‌جمهور و گاه رهبر می‌شوند.

البته برداشت شخصی‌ام این است که رهبران بیشتر از گروه اول‌اند. یک نمونه مشهور آدم‌های خوش‌گوی آقای "صالح" است. از او مدام سخنان و طرح‌های پر آب و تاب می‌شنویم که وقتی دقت کنی، گاه بسیار مسخره و میان‌تهی می‌باشند. مثلاً وقتی در اپوزیسیون بود گفته بود برای دشت‌برچی طرح دفاع خودی دارد و وعده سپرده بود که گروهی از ساکنان آن منطقه را آموزش دهد. بیشتر ساکنان برچی به طرحش خندیدند و خیلی‌ها آن را بچه‌گانه خواندند. مردم می‌گفتند، برچی کدام جزیره نیست که برای آن طرح دفاع خودی بریزیم. برچی تنیده در کابل است و ساکنان آن تمام روز در سراسر شهر پراکنده می‌باشند و بدون کمک دولت و تأمین امنیت سراسری شهر، ساکنان یک ناحیه قادر به دفاع از خود نخواهند بود. اگر در برچی نکشند در پل‌سرخ، ده‌افغانان و ده‌مزن‌گ خواهند کشت. معلوم نیست که رئیس سابق امنیت ملی و رهبر یک جریان سیاسی چگونه نتوانسته بود حداقل به اندازه مردم عادی ازین مسأله سردرآورد.

گزارش‌های شش‌و‌نیمش نیز پر از طرح‌های عجیب‌وغریب است. اگر فرض را بر این بگیریم که ایشان با صداقت و از ته دل آن سخنان را می‌گوید و هیچ قصدی در فریب‌کاری و بازی‌دادن مردم ندارد، در آن‌صورت برخی طرح‌های

مشهورش بسیار عجیب اند. مثلاً در مورد بلندمنزل‌ها، اخیراً گفته است که شما بسازید، ما جریمه می‌کنیم. او گفته است "گمان می‌بریم که از مدرک اعمال جریمه بالای بلندمنزل‌های خودسر تا پنجاه میلیارد افغانی به خزانه دولت واریز خواهد گردید." آدمی که فکر کند چنین سخنی نمی‌گوید، به خصوص اگر او شاروال شهر یا بدتر از آن معاون رئیس جمهور باشد. کسی که فکر کند حتماً با این سؤال‌ها مواجه می‌شود: ما که صاحب‌صلاحیت و جریمه‌گر هستیم، چرا بگذاریم بلند منزل غیرمعیاری ساخته شود؟

در سال ۲۰۱۶ که از نظر جمع‌آوری عایدات یکی از سال‌های پردرآمد گزارش شده بود، دولت افغانستان از کل گمرکات کشور ۵۵ میلیارد افغانی به دست آورده بود. در آن سال تمام عواید مالیاتی کشور ۶۵ میلیارد افغانی شده بود. در چنین اقتصاد کوچک و دولت ناتوان چطور ممکن است تنها از مدرک جریمه بلندمنزل‌های غیرقانونی - نه در سراسر کشور بلکه تنها در شهر کابل- مبلغ ۵۰ میلیارد افغانی را جمع کرد؟ این پول را به کدام قیمت جمع‌آوری کنیم؟ به قیمت بالا رفتن قیمت خانه‌ها و یا فرار و ورشکستگی شرکت‌های کوچک و متوسط خانه‌سازی؟ می‌دانیم که زور دولت در برداشتن موانع امنیتی از پیش دفتر شرکت‌های کلان نمی‌رسد، چه رسد به جریمه و گرفتن پول. چه رابطه‌ای بین شیرین‌کلامی و بدفکری است؟